

HARLEQUIN

HISTORICKÁ
ROMANCE

MARGUERITE
KAYEOVÁ

Skotská romance

MARGUERITE KAYEOVÁ

SKOTSKÁ ROMANCE

PŘEKLAD

HELENA VOLNÁ

Milá čtenářko,

*podzim je tady a večery se prodlužují, venku začíná být sychravo... nastává nejvhodnější čas všeho zanechat a vzít do ruky nějakou pěknou knihu. Ne-
lenil jsem a opět jsem pro Vás nachystal dva příběhy z dávné i nedávné historie.*

Tentokrát se autorka Denise Lynnová, s níž jste se v edici Historická romance ještě nesetkala, pustila do příběhu z opravdu dávné historie – z doby, kdy Anglie i Skotsko byly divokými zeměmi a o drsné muže nebyla nouze. Vraťme se tedy alespoň s lady Avelyn a lordem Elrikem do roku 1145...

Marguerite Kayeová pro Vás napsala již čtvrtou – závěrečnou – část minisérie Skandální sňatky, v níž se možná dozvíte, kdo je záhadná Madam Z.

Věřím, že Vás oba příběhy zaujmou natolik, že se od nich neodtrhnete a přečtete je jedním dechem.

S láskou

Váš Harlequin

Marguerite Kayeová

SKOTSKÁ ROMANCE

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

A Scandalous Winter Wedding

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollins Publishers, 2018

Překlad:

Helena Volná

Odpovědný redaktor:

Ivana Čejková

© 2018 by Marguerite Kaye

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN: 978-83-276-5275-1 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-5276-8 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-5277-5 (PDF)

PROLOG

Londýn, únor 1819

Kirstin Blairová se schoulila ve svém oblíbeném křesle před krbem a napila se voňavého čaje. Byla to nová směs, dárek od jednoho z jejích nejstarších přátel, markýze Ewana Glenkina. Ačkoli kouřová chuť čajové směsi byla nepochybně stejně osvěžující jako ostatní druhy, jimiž ji Ewan pravidelně zásoboval, dnes by stejně tak dobře mohla pít i vodu z nádobí. Když se usadila v křesle, v kapse šatů jí zašustil dopis, který si tam schovala.

Ačkoli se tomu bránila, nedalo jí to a dopis znovu otevřela. Zírala na pevný, rozhodný mužský rukopis. Celý den se snažila potlačit vzrušení a nervozitu, ale nyní ji její zmatené pocity přemohly a ruka se jí roztrásla tak, až křehký šálek značky Sèvres zacinkal na talířku. Položila ho na stolek, zavřela oči a opřela si hlavu o opěradlo křesla.

Jeho písmo nikdy předtím neviděla. Když ráno ve své kanceláři rozlomila pečeť, netušila, jak výbušný obsah v sobě skrývá jediný list drahého papíru. Jako vždy nejdřív přejela očima text a zastavila se u podpisu. V tu chvíli si pomyslela, že ji nejspíš klame zrak. Když si ho však přečetla podruhé, byla si už naprosto jistá.

Cameron Dunbar. Toto jméno si nemohla splést.

Zírala na dopis a znovu se roztrásla šokem. I když ho nepovažovala za mrtvého, vymazala ho ze svého života tak důkladně, jako kdyby nikdy neexistoval. Jen zřídka kdy připustila, aby jí v mysli vytanula vzpomínka na onu osudnou noc.

Chvíli zápasila s pro ni zcela neobvyklým a překvapivým záchvatem pláče, ale roky praxe ji naučily, jak rychle a účinně potlačit nechtěné a nepříjemné vzpomínky. Nebude plakat. Vždyť neuronila slzu ani v těch nejtěžších chvílích. Pokaždé se dokázala zaměřit jen na to pozitivní, dívat se do budoucnosti a neohlížet se zpět.

„Kupředu a vzhůru,“ šeptala si své životní heslo, jímž se řídila a s nímž častokrát povzbuzovala sebe i ženy, jimž pomáhala. Tentokrát však ztratilo svoji kouzelnou moc.

Cameron Dunbar.

Byl to nepochybně mimořádně pohledný muž, ale ji nezaujal ani tak jeho klasicky působný zjev jako spíš jeho úsměv. Usmíval se na ni tak mile, důvěrně, jako by jeho úsměv patřil jen jí. I přes to, že byli obklopeni cizími lidmi, že se v kočáru vznášel pronikavý pach potu a vařených vajec, která jeden z cestujících v pravidelných intervalech pojídal, a i navzdory faktu, že ani neseseděli přímo naproti sobě, jejich úsměv jako by kolem nich vytvořil uzavřený soukromý prostor, určený jen jim.

Zjistila, že se na něj také usmívá, což bylo zcela v rozporu s její uzavřenou povahou. Už to ji mělo varovat, ale nedbala na to.

Kirstin rychle otevřela oči.

Nyní ji přirozené kouzlo Camerona Dunbara nezajímalo. Přemýšlela však o obsahu dopisu, který

měla na klíně. Ať už by se z jeho záhadné žádosti vyklubalo cokoli, mohlo by to představovat i nesmírně výnosnou obchodní příležitost. Pokud by se ji ovšem rozhodla přijmout. Což nehodlala udělat. Musela by být blázen, kdyby chtěla mít něco společného s mužem, který ji téměř zničil, třebaže neúmyslně. Díky svým neobyčejným schopnostem a inteligenci se zachránila. Od základu změnila svůj život a usilovně se snažila vytvořit kolem sebe mýtus, díky němuž nyní prosperovala, a vybudovat si bezvadnou pověst, jež ji teď provázela. Neměla zapotřebí vytahovat ze skříně kostlivce z minulosti.

Na druhé straně, obchod byl obchod. Ačkoli fiktivní postava, kterou vytvořila, byla každý den zavalena žádostmi o pomoc, její mimořádně diskrétní a specializované služby byly natolik složité, že mohla přijímat jen zlomek těchto zakázek. Dokázala proměnit nemožné v možné, to ovšem vyžadovalo, aby se nikdy nedopustila chyby, aby nikdy neselhala. Pokud si však chtěla zachovat svůj příjemný způsob života, musela se svým výnosným zaměstnáním zabezpečit i do budoucna, a tak si nemohla dovolit zbrkle a bez uvážení nějaký návrh odmítnout.

Avšak tento návrh nemohla prošetřit, natož se ho ujmout, aniž by se osobně setkala s Cameronem Dunbarem.

Přesto nemohla popřít, že ji to láká, zvláště když teď měla v ruce nezpochybnitelný důkaz, že je stále naživu. Uvědomila si, že je velmi zvědavá, co se s ním za oněch víc než šest let stalo a jak se mu daří. A také byla zvědavá na to, v jak zoufalé situaci se asi ocitl, když musel vyhledat její drahou a exkluzivní pomoc. A to ještě ani netušil, komu vlastně píše.

Ta myšlenka ji přiměla, aby se zarazila. Nalila si

další šálek čaje a přitom se usmála. Napila se, spokojeně přikývla a vychutnávala si kouřovou chuť druhého šálku.

Cameron Dunbar nepsal Kirstin, ale té druhé ženě. I kdyby si pamatoval onu noc před šesti lety a vzpomněl si na Kirstin, neměl žádný důvod, aby si obě osoby spojil. Velmi pravděpodobně na tu noc dávno zapomněl, protože tak hezký a okouzlující muž jako Cameron musel od té doby jistě zažít spoustu podobných nocí. Představa, že mezi nimi existuje jakési důvěrné pouto, ten pocit, že je výjimečná, který měla a který zapříčinil, že se nechala unést, a jistota, že i on se chová zcela jinak než obvykle, to vše nakonec nebylo ničím jiným než jen iluzí.

V duchu si pomyslela, že kdyby Camerona znovu spatřila, nic by se nezměnilo. Logický přístup, který zdédila po svém otci, matematikovi, a jímž se v životě vždy řídila, však tentokrát začal selhávat. Uvědomovala si, že její svět je téměř dokonalý, především proto, že je to jen *její* soukromý svět. Neměla nejmenší chuť ho nějak měnit a měla spoustu důvodů chránit ho před vnějším okolím. Nechápala tedy, proč na ni od chvíle, kdy dopis otevřela, útočí neodbytný vnitřní hlas naléhající, aby se s pisatelem listu setkala.

Její neúprosné analytické myšlení ji přimělo hlouběji se zamyslet nad jejími důvody. Kromě iracionální zvědavosti, jež však hrála jen malou roli, si především chtěla dokázat, že cesta, kterou si zvolila, byla správná. Chtěla si potvrdit, že její vzdor vůči konvencím byl oprávněný, že její neproniknutelný výraz a zdvořilé chování, které ukazovala navenek, je nejlepší ochranou jejích nejbližších před společenským odsudkem a umožňuje jí vést skvělý, byť osamělý život skrytý za maskou.

V tomto životě pro Camerona Dunbara nebylo místo. A ani v něm nebylo místo pro její pochybnosti. Díky tomuto dopisu Cameron na chvíli unikl z temného koutu její mysli, kam ho odsunula. Musela ho však ještě jednou vidět, aby se ujistila, že je uzavřenou kapitolou jejího života, své vzpomínky na něj znovu uzamknout a klíč tentokrát jednou provždy zahodit.

Z obchodního hlediska se s ním navíc musela setkat, přinejmenším proto, aby zjistila, co potřebuje a zda by mu mohla vyhovět. Pokud ano, výborně. Zajistí vše, co odpovídá jeho požadavkům, a pak už se nebudou muset nikdy potkat. Pokud ne, nebude to žádná škoda.

Kirstin odložila prázdný šálek a složila dopis. Teď už zbývalo jen najít způsob, jak se s ním vidět a vypovídat ho, aniž by mu však dopřála tutéž možnost.

Madam Z chodívala obvykle v černém. Její decentní, ale luxusní oděvy, v nichž jednala se svými zákazníky, mohla nosit bohatá vdova stejně jako nenápadná a exkluzivní dámička z uliček poblíž Covent Garden. Tomu odpovídal i její titul vybraný se záměrnou ironií. Její dokonale ušité černé šaty navíc zdůrazňovaly její mimořádnou krásu. Pomyšlení, že by mohla svůj půvab zneužívat k dosažení svých cílů, ji sice odpuzovalo, nemohla však popřít, že krásný obličej je mocnou zbraní. Nebylo to spravedlivé, ale bývaly doby, zejména když ještě budovala svoji pověst, kdy jí краса hrála do karet a otevírala jí dveře, které by před ní jinak zůstaly pevně zavřené.

Přestože její zjev nebyl podstatný, oblékla se dnes na schůzku s Cameronem Dunbarem s mimořádnou péčí a výsledek svého úsilí podrobila důkladné kontrole v zrcadle. Černý sametový dvouřadový plášť

vojenského střihu zdůraznil její vysokou, štíhlou postavu. K tomu si zvolila černé vysoké šněrovací boty, černé rukavice, klobouček lemovaný černým hedvábím a velký černý sametový rukávník. Její zpola zahalená tvář byla bledá, o to víc vynikaly její plné, růžové rty a její chladné šedomodré oči s těžkými víčky, jež dokonce ani dnes neodrážely nervózní chvění a zmatek, které v duchu pocítovala.

Kirstin se usmála záhadným úsměvem *Madam Z* a ulevilo se jí, když jí její druhé já úsměv oplátilo.

Cameron ji nespatří, ale i kdyby ano, uvidí to, co všichni ostatní: zahlédne jen *Madam Z*, krásnou, velice odměřenou a mocnou ženu, obestřenou tajemstvím, ženu, jež dokáže nemožné proměnit v možné.

Její vzhled ji uspokojil, a tak se rozloučila jako obvykle, a odešla z domu nenápadnou postranní brankou. Mířila na nedaleké náměstí v Soho, do zcela odlišného světa, než jaký panoval v elegantní čtvrti Bloomsbury. *Madam Z* však kvůli svému obchodu musela udržovat rozsáhlou síť kontaktů, a tak měla i několik pochybných známých, kteří bydleli kousek od místa schůzky. Kostel svatého Patricka se nacházel na rohu.

Letmo pohlédla na smaltované kapesní hodinky. Do jedenácté zbývalo pět minut. Trvala na tom, aby Cameron Dunbar přišel naprosto přesně, což měl být mimo jiné také první test, jemuž ho chtěla podrobit. *Ať rozhodne osud*, pomyslela si, ačkoli spoléhat na osud pro ni bylo více než neobvyklé. Pokud přijde Cameron příliš brzy, nebo už bude v kostele, schůzka se nemá uskutečnit.

S bušícím srdcem čekala v úkrytu za jedním ze stromů na přilehlém hřbitově, na místě, které si předtím vybrala, protože odtud měla dobrý výhled na vstupní bránu. Rozhodla se, že dá Cameronovi

k dobru pět minut. Kostelní hodiny začaly odbíjet celou, ale dřív, než mohla Kirstin plně pocítit zklamání nad jeho nedochvilností, Cameron se objevil.

Z dálky se nezdálo, že by se nějak změnil. Byl vysoký a rovný jako svíce a kráčel svým typickým rychlým a rozhodným krokem, až za ním jeho tmavohnědý zimní plášť vlál. Měl na sobě hnědé kalhoty, naleštěné holínky a na hlavě vysoký klobouk, který mu zakrýval krátké vlasy, takže Kirstin neviděla, zda je má stále černé jako uhl.

Na schodech do kostela se zastavil a zkontroloval si kapesní hodinky. Aniž to tušil, právě prošel její první zkouškou. Kirstin se dívala na jeho profil, ostrý nos, rozhodnou bradu a vysedlé lícní kosti a najednou nemohla popadnout dech. Cameron byl stále ten nejhezčí muž, jakého kdy potkala.

Neusmíval se, spíš s podmračeným výrazem zaklapl hodinky, schoval si je do kapsičky u vesty a vešel do kostela. Kirstin se konečně mohla zhluboka nadechnout.

Zůstala stát bez hnutí na místě a zírala na těžké dřevěné kostelní dveře. Srdce ji zběsile tlouklo, hlava se jí točila a žaludek měla jako na vodě, takže byla ráda, že ráno odmítla lákavou snídani.

Cameron byl zde. Stále se ještě nepohnula, ale věděla, že on podle jejích pokynů kráčí uličkou mezi lavicemi a vůbec netuší, že Kirstin a *Madam Z* jsou jedna a tatáž osoba.

Jedna její část toužila dát se na útěk. Ani ve snu ji nenapadlo, jak ji toto setkání rozruší, a bála se, aby se neprozradila. V mysli jí vytanuly všechny otázky, které si dřív netroufala klást.

Pamatuje si Cameron onu noc v zájezdním hostinci? Vzpomněl si na ni někdy? Napadlo ho někdy, co se s ní stalo? Jak se jeho život od té doby odvíjel?

Odpověď na poslední otázku by mohla díky svým četným kontaktům snadno získat, ale dokud nedostala jeho dopis, nechtěla o něm nic vědět a dávala přednost iluzi, že Cameron nikdy neexistoval.

Teď je však zde! A právě teď se obávala, že změní jejích pocitů, v nichž se zatím sama nevyznala a o nichž ani netušila, že je v sobě tak dlouho potlačovala, vypluje na povrch a zradí ji. Bála se, že nedokáže hrát svoji postavu. Měla strach, že ji Cameron pozná. A ještě víc se hrozila představy, že se ve svém rozrušení podřekne a odhalí mu dost na to, aby uhodl i zbytek.

Ne! A tisíckrát ne! Bylo vyloučené uvažovat o důsledcích, natož pak je snést. Už nikdy, nikdy se nezachová tak pošetile. To vědomí ji kupodivu uklidnilo a nad jejími emocemi opět zvítězila racionální část její povahy. Uspokojí svoji zvědavost. Dozví se o tom muži a jeho situaci vše, aby se ujistila, že v budoucnu už nebude mít sebemenší pochyby. Rozhodne se, zda převezme jeho případ, a pokud ano, najde mu vhodnou pomocnici. A pak už ho nikdy v životě neuvidí.

Madam Z se nyní energicky ujala své role a Kirstin se narovнала a zamířila ke vchodu kostela.

Cameron Dunbar se zastavil před křtitelnicí v boční lodi kostela. Kostel byl zjevně prázdný, ačkoli ve vzduchu se vznášela vůně kadidla a vosku po ranní mši spolu s pachem poněkud méně kultivovaných věřících. Připadal si trochu hloupě, ale řídil se instrukcemi, a tak zamířil k řadě zpovědnic, které stály na levé straně lodě, a vešel do poslední z nich.

Záclonka na druhé straně mřížky byla zatažená. Cameron se posadil na úzké sedátko a v přítmí stísněného prostoru se pomalu připravoval na to, že bude

zklamán. Pověst *Madam Z* a její důraz na diskrétnost byly legendární, stejně jako její tajuplnost, Cameron nicméně očekával, že se s ní setká osobně, tváří v tvář. Částečně pochyboval o tom, zda ta dáma vůbec existuje, napadlo ho, zda nejde o nějaký důmyslný podvod. A i kdyby byla víc než jen mýtus, nebyl ani zdaleka přesvědčen, zda se za těchto okolností dokáže přimět, aby jí přednesl svůj případ, zvlášť tak citlivý.

Netrpělivě si povzdechl a chtěl si natáhnout nohy, dosáhl však jen toho, že se bolestivě uhodil do kolena. Kdyby se mu podařilo vymyslet jiný způsob, nalézt jiné řešení, nebyl by tady. O existenci té ženy neměl ani tušení a dozvěděl se o ní teprve před dvěma dny, kdy mu o ní vyprávěl Max a ujistil ho, že všechno, co se o ní říká, je čistá pravda. Její vynikající pověst byla podle jeho líčení plně opodstatněná. Max mu však současně odmítl svěřit, proč se na ni obrátil, jen zdůraznil, že jeho záležitost *Madam Z* vyřešila k jeho naprosté spokojenosti.

Cameron mu věřil. Jeho problém byl naléhavý a s každým dalším uplynulým dnem naléhavější.

Jak dlouho už čeká? Ta zpropadená ženská kladla takový důraz na to, aby přišel přesně, takže by mohla mít dost slušnosti, aby sama dorazila také včas. Málem se už chystal porušit další z dlouhého seznamu jejích pokynů a vykouknout ven ze zpovědnice, když vtom na kamenné dlažbě kostela zaslechl klapot podpatků. Kroky se blížily.

Je to ona? Napjatě čekal a poslouchal. Kroky se zastavily. Pak se dvířka na druhé straně zpovědnice otevřela. Ucítil závan vzduchu a potom zaslechl lehké zašustění látky, jak se *Madam Z* posadila. Předpokládal, že je to ona, nikoli kněz, který si přišel vyslechnout jeho zpověď.

Záclonka na druhé straně se roztáhla. Skrz malé otvory v husté kovové mřížce ale Cameron neviděl nic kromě nezřetelné siluety. Slyšel jen její dech. V těžkém vzduchu zповědnice se rozlila jemná vůně parfému, nikoli však sladká vůně běžné růžové nebo levandulové vody, ale cosi exotického. Jasmín? Vanilka? Kdo je vlastně *Madam Z*? Jaká je to žena? Max mu ani neřekl, jestli je stará, nebo mladá.

„Pan Dunbar?“

Mluvila hlubokým a tlumeným hlasem, skoro šeptem.

Cameron se naklonil k mřížce, ale její stín se okamžitě stáhl.

„Jsem Cameron Dunbar,“ řekl. „Smím předpokládat, že hovořím s *Madam Z*?“

„Ano.“

Znovu promluvila téměř neslyšným hlasem. Cameron zaslechl další zašustění jejích šatů. I ona měla zřejmě problém se ve stísněném prostoru pohodlněji usadit. Situace začínala být absurdní a neúnosná. Ať už ve zповědnici nebo kdekoli jinde, Cameron si nehodlal vylít srdce před úplně neznámou ženou, jejíž tvář ani nesměl spatřit.

„Poslyšte, madam,“ pravil rázně, „nevím, kde se vaše schůzky obvykle konají, ale tohle mi vůbec nevyhovuje. Nemohli bychom si promluvit tak, jak to dospělí lidé běžně dělají? Tato nemožná situace nijak nepřispívá ke vzájemné důvěře, zvláště když se mám stát vaším klientem.“

„Ne!“

Toto jednoznačné slovo připomínalo spíš zasyčení a Cameron se od mřížky rychle odtáhl.

„Své podmínky jsem vám zcela jasně vysvětlila ve svém dopise, pane Dunbare. Pokud je nehodláte splnit, pak...“

„Pak se mým případem nebudete vůbec zabývat,“ odsekl Cameron vztekle. Nebyl zvyklý na jednání, v němž neměl převahu. Tato situace se však zcela vymykala jeho dosavadním zkušenostem.

„Tak dobrá,“ řekl chladně po chvíli. „Ať je tedy po vašem. Budeme pokračovat podle vašich podmínek, madam.“

Nastalo napjaté ticho. Pak se její obličej přiblížil k mřížce.

„Nejdřív mi o sobě musíte něco povědět, pane Dunbare.“

Ačkoli ona o sobě zjevně nemusí říct vůbec nic. Cameronovi se to přičilo, ale nechtěl riskovat, že si ji zneprátelí. Cítil, že druhou šanci od ní už nedostane, a pokud je vážně tak skvělá, jak tvrdil Max, nezbyvá mu než hrát podle jejích pravidel.

„Máte-li obavy, že si nemohu dovolit zaplatit váš honorář,“ dodal odměřeně, „pak vás mohu uklidnit. Ať už je jakkoli vysoký – a já jsem slyšel, že je to většinou přímo královská odměna –, ujišťuji vás, že mám dostatečné zdroje.“

„Tak královská odměna, říkáte. Hmm, zajímavé. Povězte mi, pane Dunbare, kolik byste byl ochoten zaplatit, aby byl náš současný král propuštěn ze svého domácího vězení na hradě Windsor?“

„Mnohem víc, než kolik bych byl ochoten zaplatit za jeho syna, pokud by byl zavřený. Radši bych viděl na trůně šílence než prostopášníka a rozmařilého hejska. Ačkoli upřímně řečeno, podle mě ani jeden z nich nestojí za nic.“

„Jste republikán, pane Dunbare, jako někteří naši přátelé v Americe?“

„Jsem především obchodník a pragmatik. Ale abych řekl pravdu, vůbec nechápu, jak moje politické

názory souvisejí s tím, o čem tady spolu máme hovořit.“

Jeho rozhodný tón ji zarazil, takže se odmlčela, a když znovu promluvila, zněla mnohem smířlivěji.

„Pochopte mě. Dřív, než souhlasím s tím, že přijmu nějakého nového klienta, musím brát v úvahu řadu okolností. Jen jsem se snažila zjistit, s jakým typem člověka mám co do činění.“

„S čestným a poctivým mužem. A zoufalým, pokud to musíte vědět,“ odpověděl Cameron úsečně. „Jinak bych vás nevyhledal.“

„Mluvil jste o našem setkání s někým jiným? Například se svojí manželkou?“

„Nemám manželku. A s nikým jsem o tom nemluvil,“ odsekl Cameron, jemuž už začínala docházet trpělivost. „Nejste jediná, která si cení diskretnosti.“

„Mně můžete důvěřovat, pane Dunbare.“

„Říká se to o vás. Ale bez urážky, já si radši udělám obrázek sám.“

„Na to jistě máte plné právo. Ačkoli bych vám ráda připomněla, že jste to vy, kdo ode mě žádá pomoc, nikoli naopak.“

„Protože mi už nic jiného nezbývá. Jsem člověk, který ve svých záležitostech obvykle spoléhá jen sám na sebe. Tentokrát však není v mých silách, abych tento problém vyřešil sám. Zoufale potřebuji vaši pomoc.“

Její mlčení bylo víc než výmluvné. Musel zapomenout na své výhrady vůči té tajemné ženě, musel svoji opatrnost hodit za hlavu a svěřit se jí bez ohledu na to, jak moc mu to bylo nepříjemné. Jinak vše skončí katastrofou, na jejíž důsledky nechtěl ani pomyslet.

„Musíte mi věřit, když vám řeknu, že nepřeháním,“ řekl po chvíli. „Tohle je otázka života, či smrti.“

Mnozí, kteří vyhledali pomoc *Madam Z*, tvrdili totéž, ale cosi v Cameronově hlasu Kirstin zarazilo. Když ho poslouchala a dívala se na něj, přemohly ji emoce, o jejichž síle neměla tušení. Před ní seděl muž, který jí doslova obrátil život vzhůru nohama.

Touha otevřít dveře zpovědnice, postavit se přímo před něj a pohlédnout mu zpráma do očí byla téměř nesnesitelná. Nečekala, že tak instinktivně zareaguje na tón jeho hlasu, jako by si její svaly a kůže pamatovaly jeho tělo a vzpomínka vyvolala neodbytnou touhu ho znovu poznat.

Kupodivu jí překážela i kovová mřížka zpovědnice, která Cameronovi sice znemožňovala ji spatřit, ale současně i jí bránila, aby si ho lépe prohlédla. Když mluvil, před očima se jí míhaly vzpomínky na onu noc, živé a občas i skandální, které jí vháněly do tváří ruměncem, protože žena v těchto vzpomínkách byla lehkomyšlná a prostopášná osoba, jež se současnou Kirstin neměla nic společného.

Uvědomovala si, že dělá chybu. Neměla by Cameronu Dunbarovi pomáhat, ale přesto se nedokázala přimět, aby ho rázně odmítla a odešla.

„Vyslechnu vás,“ slyšela vlastní tichý hlas. „Ačkoli vám nemohu nic slíbit, poslechnu si, co máte na srdci.“

A to také udělala. Cameron začal vyprávět a Kirstin ho nepřerušovala. Jak jeho příběh pokračoval, byla čím dál tím zděšenější. Když skončil, bez váhání řekla: „Najdu někoho vhodného, kdo vám se vším pomůže. Povězte mi, kde vás mohu zastihnout.“

PRVNÍ KAPITOLA

Kirstin si najala drožku, a když přijela, podala vozkovi své zavazadlo a udala adresu, kde se ubytoval Cameron Dunbar. Rozhodně to nebyl ten nejvznešenější podnik v Londýně, ale Kirstin dobře věděla, že je nesmírně drahý, mimo jiné i proto, že zaručoval naprosté soukromí, což jistí bohatí hosté velice oceňovali.

Kirstin si říkala, jak se o něm asi Cameron dozvěděl. Nejspíš od svého přítele Maxe, jehož Cameron několikrát zmínil a který mu doporučil i služby *Madam Z*. Na Maxe si pamatovala. Jeho případ byl složitý, ale nakonec velmi úspěšný a poprvé se v něm uplatnila i Marianne.

Kola drožky rachotila po nerovné dlažbě rušných ulic. Jak se blížili k hostinci, Kirstin byla čím dál nervóznější. Ještě nebylo pozdě, ještě se mohla vrátit, ale věděla, že to neudělá. Už se rozloučila.

„Nebojte se, madam, my se o sebe postaráme,“ ujišťovala ji Marianne s úsměvem. Kirstin o tom nepochybovala. Za ta léta, kdy ji s Marianne spojovala obchodní i osobní pouta, jí ve všem důvěřovala. Přesto to pro ni bylo překvapivě smutné loučení a musela sebrat všechny své síly, aby se na Marianne usmála a potlačila slzy, které se jí draly do očí.

„Tak už běžte,“ pobídla ji Marianne a vystrčila ji ze dveří, „a nedělejte si žádné starosti. Soustředte se jen na případ, který bude zřejmě vyžadovat všechny vaše schopnosti. Pro mě to ale bude dobrá příležitost stát na vlastních nohou a mít všechno na starosti.“

Marianne, diskrétní jako vždy, se nevyptávala, proč právě tohoto případu se Kirstin ujímá osobně, což ještě nikdy neudělala. Byla to však Marianne, která ač nechtěně vnukla Kirstin myšlenku, že jediné ona má přesně ty vlastnosti, jež její nový klient vyžaduje.

Jako *Madam Z* mohla Kirstin najít jinou vhodnou ženu, tak jak to vždy dělala, ale to by chvíli trvalo a Cameron na ni hodně spěchal. Takže bylo zcela logické, že nakonec dospěla k významnému a přelomovému rozhodnutí. Tentokrát se o případ postará sama.

Jak se drožka blížila ke svému cíli, několikrát si to zopakovala. Ano, je to logické a rozumné. Ze stručné informace, kterou jí Cameron poskytl, pochopila, že situace v této chvíli ještě není kritická, ale pokud by se nenašlo rychlé řešení, v sázce by mohl být lidský život.

Kdyby však nešlo o Camerona Dunbara, ale o jiného muže, který by ji tak naléhavě žádal o pomoc, jednala by stejně? Ne! Kirstin v sobě měla hluboce zakořeněný zvyk být ke všem včetně sebe samé až krutě upřímná, takže si tento fakt připustila. Jindy by se všemožně snažila najít vhodnou ženu a ani ve snu by ji nenapadlo nabízet vlastní služby. V tomto případě však nešlo jen o pomoc Cameronu Dunbarovi. Svou roli hrály i její vlastní důvody.

Znamenalo to sice, že upře jiné zoufalé ženě možnost začít nový život, ale po svém předvčerejším

zcela neuspokojivém setkání s Cameronem si musela přiznat, že i ona potřebuje nový začátek. Toho muže prostě nemohla jen tak pustit z hlavy, musela se o něm dozvědět víc a měla k tomu více než pádný důvod. Přijde doba, kdy už nebude moct přecházet stále častější otázky s předstíranou lhostejností, a lhát nechtěla a neuměla.

Před více než šesti lety se rozhodla, že k sobě bude upřímná, povede život podle vlastních představ, svobodný a nezávislý, v němž se bude zodpovídat jen sama sobě. Aby v něm mohla pokračovat i nadále, musí se ujistit, že to bylo správné rozhodnutí. A to znamenalo, že Camerona jednou provždy vymaže z paměti.

Do té doby ho bude udržovat v naprosté nevědomosti.

Sama pro sebe se hořce usmála. Pro někoho, kdo se živil získáváním informací o druhých, aniž poskytoval informace o sobě, by to neměl být nijak obtížný úkol. Musí předpokládat, že Cameron si pamatuje Kirstin Blairovou, ale netuší, že Kirstin a *Madam Z* jsou jedna a tatáž osoba. Ochrání ji její vlastní neporušitelná pravidla určující, že jí nikdo nesmí klást osobní otázky, nikdo se nesmí dotazovat na její životní příběh. Možnost, že by Cameronovi sama dobrovolně odhalila své tajemství, jí přišla absurdní a nepřestavitelná. Vždyť byla přímo ztělesněním diskrétnosti, a jak jednou poznamenala Marianne, mohla by o ní poučit i němého.

Kirstin se utvrdila v tom, že se rozhodla správně, a tím se trochu uklidnila. Když drožka zastavila před hostincem a portýr přispěchal, aby jí otevřel dveře, soustředila se na nadcházející setkání a říkala si, že její nervozita pramení jen z jejího odhodlání zabránit

neštěstí a nemá nic společného s mužem, s nímž má nyní úzce spolupracovat.

Podle pokynů, které mu včera zaslala *Madam Z*, Cameron objednal pohodlné pokoje na jméno paní Collinsová. Hostinského požádal, aby mu ihned ohlásil, až tato dáma, jeho dávná známá, dorazí, a předal jí pozvání na šálek čaje.

Jeho apartmá mělo výhled na hlavní ulici a Cameron, jenž se nedokázal soustředit na čtení obchodních dopisů, které mu doručili z Glasgow, strávil dvě hodiny zíráním z okna a sledováním, kdo do hostince přichází a kdo z něj odchází.

Netušil, co má od oné paní Collinsové očekávat. Představoval si ji jako bystrou ženu středního věku s fádním účesem, klenutým obočím a chytrýma očima. Je trochu staromódní, možná vdova po duchovním, která pracuje v londýnských chudinských čtvrtích nebo pomáhá padlým ženám, takže jí odvrácená strana města není cizí. Má však i kontakty v lepší londýnské společnosti, v níž žádá o pomoc potřebným a vybírá almužny. Dokáže vycházet s chudými i bohatými, je nesmlouvavá, ale zároveň soucitná a ničeho se nezalekne. Je to ten typ ženy, jíž se můžete svěřit a která vás nebude soudit. Pokračuje ve své dobročinnosti i po smrti manžela, zachraňuje ztracené duše, ale svůj vdovský statut ji začíná omezovat. Vždy si libovala v záhadách a hrách, které každé Vánoce pořádala s manželem ve vikářství, a stále má ráda tajemství a různé převleky.

Cameron spokojeně kývl. Nepochyboval, že jde o nezvyklou kombinaci vlastností, a proto ho o to víc udivovalo, že se *Madam Z* podařilo tak rychle najít osobu, jež odpovídá jeho požadavkům.

Opřel si čelo o sklo vysokého okna. Už se nemohl dočkat jejího příjezdu. Z kočáru vystoupila stařena v nevýrazných zelených šatech, které se hodily k papouškovi, jehož nesla v kleci. To nemůže být ona. Vyloučil i elegantní mladou ženu v doprovodu komorné, která držela v náručí dva směšně malé psíčky připomínající nadýchaný obláček.

Před domem zastavila další drožka. Ve dvířkách se objevila štíhlá postava v bílých šatech a červeném kabátku. Když dáma čekala na svá zavazadla, stála k němu otočená zády, ale přesto z ní vyzařovala přirozená autorita, s níž dávala pokyny kočímu i sluhovi, i jistota, s níž kráčela. Jistě to bude nějaká významná osoba.

Zajímavá žena, ale určitě ne paní Collinsová.

Cameron se odvrátil od okna a podíval se na kapsní hodinky. Uvažoval, zda by měl objednat čaj. Když se ozvalo zaklepání na dveře, netrpělivě je otevřel, protože si myslel, že mu přišla další část obchodních dopisů.

„Posílají mě, abych vám vyřídil, že vaše známá už přijela,“ ohlásil mu poslíček. „Je potěšená, že už jste tady, a ráda by si s vámi vypila šálek čaje.“

„Víš to jistě? Jak a kdy sem dorazila?“

„To nevím,“ pokrčil lhostejně chlapec rameny. „Jen jsem měl vyřídít vzkaz. Madam už je na cestě sem a někdo vám hned přinese i občerstvení. Tak jestli je to všechno...“

Stál a s významným pohledem čekal ve dveřích. Cameron si vzdychl a podal mu šilink. Musel příjezd paní Collinsové nějak propásnout. Anebo měl hostinec nějaký boční vjezd.

Po chvíli se ozvalo další tlumené zaklepání. Když otevřel dveře, stála před ním ona elegantní dáma, která vystoupila z nájemní drožky.

Překvapením zalapal po dechu a žaludek se mu stáhl. Poznal ji okamžitě.

„Kirstin!“

Zamrkal, ale byla tam pořád, nezmizela. Nebyl to žádný duch z minulosti, ale skutečná žena z masa a kostí a mnohem krásnější, než jak si ji pamatoval.

„Kirstin,“ opakoval Cameron udiveně. Zjevně nemohl uvěřit svým očím. „Co tady proboha děláte?“

„Říkala jsem si, jestli mě po té době poznáte. Smím jít dál?“

Mluvila a chovala se chladně, ani v nejmenším nedávala najevo překvapení z toho, že ho vidí. Ustoupil stranou, aby mohla vejít. Vzápětí se objevil lokaj s podnosem a Cameron si uvědomil, že Kirstin musí být ta žena, kterou mu posílá *Madam Z*. Ohromilo ho to, takže jen mlčky přihlížel, jak lokaj nahřívá konvici a připravuje šálky a automaticky sáhl do kapsy pro spropitné. Kirstin sloužícímu poděkovala a sama se ujala servírování. Cameron se snažil spojit si tuto okouzující ženu s paní Collinsovou, ale obrázek vikářovy manželky z jeho představ zmizel a už se nikdy neobjevil.

Posadil se naproti Kirstin. Stále se nemohl vzpamatovat. Kirstin otevřela dózu s čajem a nadechla se jemné vůně čajových lístků. Pozvedla při tom své krásně tvarované obočí, jako by tím dávala najevo překvapení i souhlas. Dokonalý obličej rámovaný slušivým kloboukem vynikal mimořádnou krásou. Alabastrová pleť, vlasy černé jako uhlí, velké šedomodré oči s těžkými víčky. Plná ústa se rty v barvě zralých malin.

Cameron si vzpomněl, že tehdy to nebyla jen její dokonalá krása, která ho k ní přitahovala. Zaujala ho i její inteligence, pronikavý pohled a její ironický

úsměv, když se jejich oči střetly v plném dostavníku. Vyzařovala z ní odměřenost, možná dokonce arogance, která ho však stejnou měrou odpuzovala i okouzlovala. Cítil, že za chladnou maskou se skrývá vášnivá povaha, a v tom se nemýlil.

Jeho mysl zaplavily vzpomínky na onu neobyčejnou noc před více než šesti lety. Od té doby měl i jiné ženy, i když v poslední době se nestýkal s žádnou, ale takovou noc už nikdy nezažil. Nakonec dospěl k závěru, že se to ve skutečnosti ani nestalo, že to byl nějaký zpola zapomenutý sen, fantazie, výsledek mimořádných okolností, k nimž už nikdy nedojde.

Nebyl si vůbec jistý, jak se má ke Kirstin, která tak přirozeně vplula do jeho života, chovat, zvláště když se teď nacházel ve velice obtížné situaci. Má předstírat, že se neznají? Že mezi nimi k ničemu nedošlo? Vždyť to byl v jejich životech jen prchavý okamžik, který neměl žádný dopad na jejich budoucnost a kromě znepokojivých a nezapomenutelných vzpomínek neznamenal nic.

Cameron doufal, že se dokáže tvářit, jako kdyby se nic nestalo, když však sledoval její elegantní pohyby a krásnou bezvýraznou tvář, zjistil, že klame sám sebe. Ohromila ho síla vzpomínek i zjištění, že v něm vyvolávají slabý záchvěv touhy.

„Mléko, nebo citron?“ zeptala se Kirstin klidně, čímž přerušila jeho úvahy.

„Citron,“ odpověděl Cameron, ačkoli měl obvykle radši čaj silný a černý, což byl zvyk z mládí, kdy sloužil na lodi.

Natáhl ruku pro šálek, ale Kirstin, místo aby mu ho podala, postavila ho na stolek, a vytyčila tím mezi nimi pomyslnou hranici.

Cameron se vzpamatoval. Ať už uznají, že se dříve

znali, nebo ne, na důvodu, proč je Kirstin zde, to nemá žádný vliv.

„Jste vážně žena, kterou pro mě vybrala ta neblaze proslulá *Madam Z*? Víte, co jsem po ní žádal? Co vám o mně řekla? V té záležitosti...“

„Jde o život, ano,“ přerušila ho Kirstin vážně. „Odpovím vám popořadě. Ano, jsem tady na příkaz *Madam Z*. Ano, nastínila mi situaci, i když od vás budu potřebovat všechny podrobnosti. A o vás nevím nic kromě toho, co jste jí o sobě sám vyprávěl.“

„Ale o vás mi nic neřekla. Jmenujete se Collinsová po manželovi?“

„Jmenuji se stále stejně. Kirstin Blairová.“

„Vy jste se neprovdala?“ zeptal se Cameron. V jeho situaci to nemělo žádný význam, přesto ho překvapivě potěšilo i udivilo, když odmítavě zavrtěla hlavou. Pomyšlel si, že by pro něj bylo nemožné pokračovat, kdyby někde v pozadí nebo ještě hůř v popředí stál manžel.

„Já také nejsem ženatý,“ podotkl, aniž se ho ptala.

Kirstin mlčky přikývla. Věděla to už od *Madam Z*? Nebo o tom svědčil jeho zevnějšek? Anebo jí to bylo lhostejné? Poslední možnost byla nejméně přijatelná.

Její chlad a netečnost ho začínaly rozčilovat.

„Snad si na mě vzpomínáte? Ta noc...“

Tváře jí lehce zčervenaly. Zachovala si sice odměřený výraz, ale všiml si, jak rychle polkla.

„Tohle je stěží vhodná chvíle na vzpomínání.“

Jejich pohledy se střetly. V tu chvíli by Cameron přísahal, že i ona cítila onu fyzickou přitažlivost, ten zvláštní pocit naprostého vzájemného souznění, jež muž oné noci oba podlehl.

Pak Kirstin kouzlo okamžiku zlomila.

„Stalo se to už před více než šesti roky,“ odpověděla nevybíravě.

„To moc dobře vím,“ odsekl jí Cameron.

Nikdy nikomu nevysvětlil důvody své tehdejší cesty. Nechtěl nic jiného než zapomenout na všechno, co za sebou během cesty na jih zanechal. A podařilo se mu to, alespoň dočasně v náručí Kirstin. Doufal, že jizvy na duši zahojí čas.

I to se dařilo, dokud nedostal dopis od Louise Fergusonové, v němž ho zoufale žádala o pomoc, ve jménu vazeb, které před tím tak důrazně popírala. Jeho soucit převážil nad směsí zloby a zklamání, že se na něj obrací jen v krajní nouzi. Dávno se vzdal představy, že pro sebe něco znamenají, ale dopis ho přiměl si přiznat, že se proti své vůli stal příčinou jejího dřívějšího trápení. Byl jí hodně dlužen.

Tím, že jednal tak, aby jí vyhověl, mohl nejen ulevit svému svědomí, ale navíc měl možnost celou tu záležitost sprovodit ze světa a jednou provždy na ni zapomenout. Věděl, že další příležitost už nedostane. Proto potřeboval Kirstin, aby mu pomohla, a nemohl si dovolit, aby vše ohrozilo jejich krátké střetnutí v minulosti. Neboť nyní záleželo jen na budoucnosti.

Napil se čaje. Už vystydl a nechutnal mu, protože na jeho vkus měl příliš výraznou, květinovou vůni. Musí si propříště pamatovat, že dá radši přednost kávě. Prudce položil šálek na stůl, až jemný porcelán zacinkal.

„Teď si vzpomínám na podmínky, které mi vysvětlila vaše *Madam Z*,“ řekl. „Otázky nejsou přípustné, ani z jedné strany. Je to moudré opatření, které nám umožní soustředit se na věc, kvůli níž tady jsme.“

Schválně mluvil ostrým tónem. Pak se opřel v křesle a zkřížil si před sebou nohy.

„Ovšem vzhledem k tomu, že za vaši pomoc platím celé jmění, myslím, že mám právo zjistit, proč právě vás považuje *Madam Z* za vhodnou kandidátku,